
Nytt om navn

ODD WINGE

HERMAN ANKER

ARNE VICTOR LARSEN

Emil Moe

Emil Moe døde 13.1. 2002, 86 år gammel. Han var født i Fitjar, sønn av en lærer og klokker, i en stor søskenflokk. Hans eldre halvbror var lege, og var forbildet som gjorde at Emil begynte på medisinstudiet like før krigen. Under krigshandlinger i 1945 fikk han sin ilddåp som førstehjelper og krigskirurg.

Etter fullført studium ble han distriktslege i Værøy. Det var et tøft liv for distriktslegen og pasientene i kamp mot tuberkulose, ulykker og svullefingre.

Senere var han distriktslege i Austevoll i 13 år frem til 1963, avbrutt av et par år i Oslo, ved Rikshospitalet og tuberkulosekontoret i Helsedirektoratet.

Han var levende interessert i radio og fjernsyn og var innehaver av fjernsynslisens nr. 6 i Norge. En av historiene rundt Emil går ut på at det var mye lettere å få ham ut for å reparere TV-apparater enn ut i sykebesøk. Dette

var neppe riktig. Han gjorde en meget stor innsats for pasientene, og helt til han var langt over vanlig pensjonistalder hadde han en krets av trofaste austevollinger som drog til Stord når de trengte lege.

Den andre interessen var musikk. Han var en meget dyktig organist som ofte var å høre fra galleriet i Austevoll-kirkene, og de som hørte godt etter, kunne av og til høre temaer fra siste Ønskekonsert-slager i postludiene.

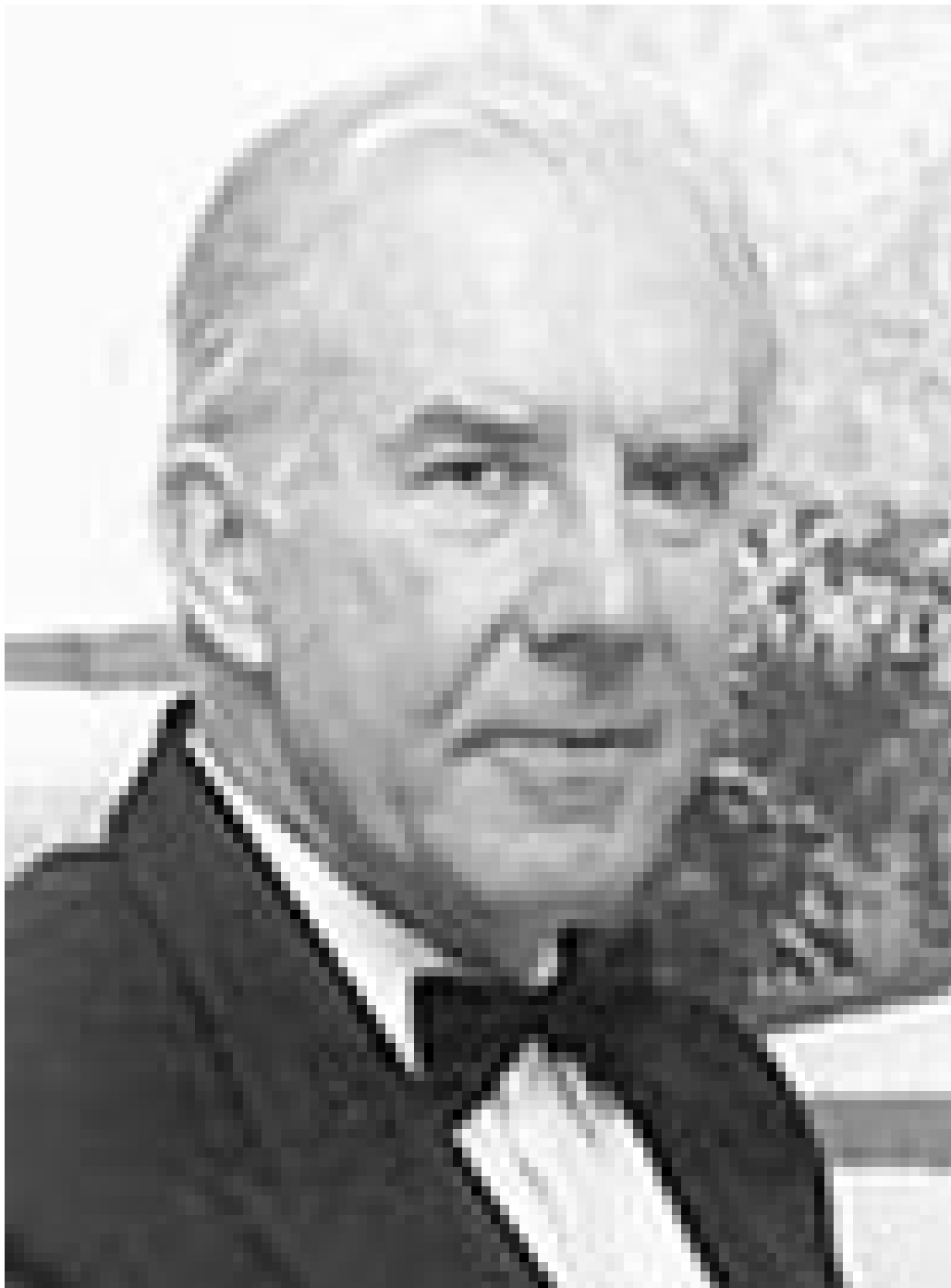
Fra 1963 var han distriktslege i Stord og ble raskt en institusjon i kommunen. Foruten at han drev store deler av helsestellet, godt hjulpet av konen – helsekjerring Jorunn og helsesøster Astrid Sjøvoll – ble han engasjert på mange områder. Han var i kommunestyret og fylkesting, aktiv i Rotary og frimurerlosjen, hadde flere tillitsverv i Legeforeningen, og var formann i Hordaland legeforening 1968–71. Han fikk OLLs samfunnsmedisinske hederspris og var innehaver av Kongens fortjenestmedalje i gull.

Etter at han sluttet som kommunelege, drev han privatpraksis til han var langt oppe i 70-årene. Han trivdes godt blant sine pasienter, sine TV-apparater, stereoanlegg og diverse andre tekniske innretninger. Å komme inn på kontoret til Emil var en opplevelse, ikke minst på grunn av hans direkte stil, muntre og treffende replikk.

Han hadde god helse, men ble innhentet av sykdom og alder til sist. Det siste året bodde han på Stord Sjukeheim, syntes han hadde det godt der, og døde fredfullt omgitt av sine nærmeste. Mett av sykdom, men kanskje ikke like mettet av dager. Få dager før han døde, gledet han seg til å følge med i OL-sendingene på TV.

Emil var en mangslungen personlighet, en type lege som kanskje ikke finnes lenger. Vi som kjente ham, ser tilbake på den tiden vi fikk sammen med glede.

Eivind Johan Bull-Hansen

Tidligere avdelingsoverlege Eivind Johan Bull-Hansen døde 25.11. 2001, 77 år gammel.

Han tok medisinsk embetseksamen i København i 1952, ble godkjent allmennpraktiker i 1973 og spesialist i allmennmedisin fra 1985. Etter privat praksis i Oslo med en rekke tilleggsoppgaver som skolelege, helsestasjonslege og bedriftslege, ble han fra 1976 avdelingsoverlege ved Oslo helseråds avdeling for allmennhelsetjeneste.

Perioden fra 1976 og frem til Oslo helseråd ble nedlagt i 1988, var preget av en sterk utvikling av den offentlige legetjeneste med opprettelse av et nettverk med helsesentre i Oslo. Han var levende opptatt med å utvikle samlede helsetjenester i Oslos bydeler, som kunne tilby befolkningen helhetlige og koordinerte tjenester i nærmiljøet. Han la betydelig vekt på kvalitet og sikret helsepersonellet etter- og videreutdanning ved å utnytte alle de

spesialkunnskaper som den gang var representert i Oslo helseråd. Denne utviklingen var selve hovedgrunnlaget for at helsetjenesten kunne desentraliseres til bydeler. Han så dog med sorg på at det faglige støtteapparat som helserådet utgjorde, ble nedlagt i sin helhet.

Eivind vokste opp i et musikalsk hjem. I tillegg til at han bar med seg musikalsk evne og interesse gjennom livet, bar hans virke som lege og administrator også preg av musikalitet og harmoni. Han var beskjeden på egne vegne, men hadde klare meninger og mål i sitt virke og var til betydelig støtte for stadsfysikus som han på en utmerket måte representerte. Hans integritet, hans lune og humørfylte stil kom til å prege hans avdeling der innsatsen var preget av arbeidslyst og pågangsmot.

Vi vil savne Eivind som medarbeider og venn, men er samtidig glad for at vi møttes på livets vei. Våre tanker går til Bjørg og Erik.

Publisert: 20. februar 2002. Tidsskr Nor Legeforen.

© Tidsskrift for Den norske legeforening 2026. Lastet ned fra tidsskriftet.no 24. juni 2026.